

Φίλιτατοι,

ΣΑΣ εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια καὶ σὰς ζητῶ συγχώρησιν ἐπειδὴ, ἀπουσιάζων ἴστας Πάτρας, δὲν ἔσπευσα νὰ σας ἀπαντήσω ἀμέσως.

Σὰς στέλνω τρία μου ἀνέκδοτα σονέττα γιὰ τὴ λαμπρὰ σας *“Ποικίλη Στοά,”* μὲ τὴ θερμὴ παράκλησιν νὰ ἔβλεπα τὰς διορθώσεις ὅταν τυπωθῶν, ἐπειδὴ ἓνα τυπογραφικὸ λάθος πολλὰκις εἶναι ἡ καταστροφή ἑλοκλήρου τοῦ ποιήματος.

Καὶ πάλιν εὐχαριστῶ Ἰγμάς
ὄλος δικός σας

ὁ ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

* *

ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΣΟΝΕΤΤΑ ΣΕ ΤΡΑΧΥ ΡΥΘΜΟΝ

Μ Α Υ Α

Ἐγὼ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου· οὐκ
ἔσονται σοὶ θεοὶ ἕτεροι — πλὴν Ἐμοῦ.»

ΑΦΙΛΟΣ κι' ἀδύναμος πάντα πρὸς ἓνα κᾶτι
Ἄυλο, κι' ἀνομήγευτο, κι' ἀπ' ὅλα πλιὸ καλό,
Στρατοκόπε θλίβερε κι' ἀποσπερνὲ Διαβάτη
Σ' τοῦ ὄνειρον τὸ ξεφάντωμα συμπότη σὲ καλῶ.

Σ' ἀκαοτέρα ἢ μάννα σου ὄλη νύχτα, στρατολάτη,
Καὶ σ' ἀπάντεχε, ὦ Καλέ, ἢ Καλή σου ἴστο γυαλό.
Μὰ στυλώθη ἀγνάντια σου ἢ γιορτὴ καὶ τὸ παλάτι
Ποῦ ὅποιος ἔμπη μιὰν ἐκεῖ, δὲ ματαβγαίνει πλιό...

Ἄκαρδος κι' Ἀπαρηγῆς τῶν ὄλων, ὡς τὰ τέλη,
Κρούσε τ' ἀχνὰ κύμβαλα κι' ἀλλάλαξε ὡς τὸ δῶμα
— Κι' ἄμποτε ἢ Στρογγίλα ἢ Χίμαιρα, κερῶντας τὸ ἴδορομέλι,

Λαγγεμένη σ' ἀρωτᾶ μῆνα διαρῆς ἀκόμα,
Νὰ λὲς τὸ ναί, τὸ ναί, κι' ἀκόμα ναί, καὶ πάντα ναί,
Στρατοκόπε θλίβερε, Διαβάτη ἀποσπερνὲ...

KARMA

Quoth the Raven 'Nevermore,'
(EDGAR POE)

Ο παιδεμός τ' Ανήμπορον μὲ πῆρε ψὲς τ' ἀργά,
Σὰ γλυκοφίλειεν ἢ θανὴ τοῦ Ἀποσπερονῶ τὰ ῥόδα.
Κι' ὁ ἀγέρας μοσχοβολιστὰ στοὺς κλώνους ἔτσι εὐόδα,
Ποῦ μάραυεν ἢ νοσταλγία λὲς τὰ πηχτὰ δεντρού.

Κ' ἐντός μου ἐσβύστη μονομιᾶς ἢ Ὀκλίδα κ' ἢ Χαρά,
Τι σ' τὸ σὺθμαπτο πλατειὸ πλατειὸ γραμμένο τῶδα
Τὸ Διγόςωο κι' Ἄνελο, καὶ τοῦ Καιροῦ τὴ ῥόδα,
Τὰ χερᾶκια τ' ἀδύναμα καὶ τὰ λυπητρού...

... Καὶ σὰν ἀσκώθη τοῦ βαθειοῦ μεσανχιτιοῦ ὁ θυμός,
Καὶ χιοῦμηξε ἀπ' τὰ πέλαγα, γοερὴ καὶ ποιοπορά,
(Κουρσάρος χιοπορωινός), ἢ καταλύτρα ἢ μπόρα,

Χύθη ἐντός μου ὡσὰν ἐρμιὰ κι' ὡσὰν ἀποθαμός
Τοῦ πέλαου τὸ τρικύμισμα καὶ τῶ δεντροῶνε ὁ σάλος,
Κ' εἶπα πῶς εἶμαι ὀλόρφανος. Κι' οὔτε κανένας ἄλλος...

NIRVANA

Agnus Dei ...

ΠΟΥ εἶστε Καιροὶ — ὦ παλαιοί, ὦ μακρονοὶ — κι' ὅμως πόσο χρονοί,
Μέσ' τὴ γλυνκότη ἐνὸς πελάου ποῦπλευα ὀλάσπη βάρκα,
Καὶ σ' τὸ νόημά σου ἀκόμα δὲ μ' ὑπόταχτες, ὦ Σάρκα,
Κ' ἤμουν ἐμπάρθενος, ὦ Ἐοῦ, κ' ἤμουν ἀγνός, ὦ Ἐοῦ...

(Ἀνάσσινα μονάναττα τὴ Ζωήν, ὅπως κρασί,
Κι' ἀπολάβαινα νοερὰ κι' ἀμμονδιὲς καὶ πάρκα,
Κι' ἀγνωρος ἀπὸ κορμί, κι' ἀνίδεος ἀπὸ σάρκα
Εἶχα ἀκέραιη τὴν ψυχὴ καὶ γνώση τὴ μισή.)

Ἀποθυμάω σὰ μιὰ λευκότη καὶ σὰ μιὰν ἰερότη,
— Ἔτσι σὰν πῶς ἀγγερινὸ δροσὸ μέσ' ἀπὸ κρύνα —
Μιὰ πρώτη ἀγάτη πρώτου ἀθρώπου, σὲ μιὰ πλάση πρώτη...

... Κι' ὅμως ἐμένα μὲ τρυγαίει, Κορμί, ἢ δικιά σου ἢ Πεῖνα,
Κι' ὡσὰ λαμπάδα καιοῦμενη μπρὸς σὲ κόνισμα, θερμὴ,
Μ' ἀνεβαίνει ἢ Προσευκὴ, σὲ Σένα — τὸ Κορμί.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Λ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

